ſure walloga keigeſt käewarreſt lábbi. Iggatſes temma ſepäraſt wägga omma wannema tütri koio, ſeſt et noremaſt, kes alles nõdroke, ei woinud ſuurt abbi ſada. Olli ſüggiſene aeg, ja ühhel päwal naabred jookſid rõõmſaste kokko, ja hüüdſid: Kunningas tulleb! kunningas ſõidab mõda! Mäe Mihkli leſt An panni jonega toaſt wälja ja piddi jo põlweli mahhalaſkma; agga ſe ep olnud mitte kunningas, waid üks ſuur kindral, ſe kelis tedda ja ütles: Kui ſul on middage pallumiſt, ota agga ſiin, kunningas tulleb tunni pärraſt ſiit lábbi. Sai An weel aega ennaſt nattukeſt kohhendada, ja jubba kunninga ſelts tulli. Kunningas armſaste käskis kohhe naeſt üllestousta ja jäi temma pallumiſt kuulma. Pallus ſiis leſt, et kunningas armo poleſt tütrile lubba annaks, koio tulla emmale abbiks. Kui ſai weel monne ſamma ta käeſt kulanud, ütles kunningas miñnes: Kannata weel, emmake, nãddala aeges tahhan ſulle otſuſt ſata. — Kunninga proual olli wiſiks, aeg aegult ommad armokoiad lábbikäia, ni hästi waeste laste kaswatamiſſe koiad kui ka need, kus rahwale tõõd ja ellamiſt kätte mueretſeti. Tullemiſſe kord olli jälle käes. Et kunninga proua wägga helde melega innimenne, ſiis lábbikäies mitmele armſad ſannad räkis ja kitis neid, kelle tõteggemiſſeſt ja kombedeſt head olli kuulda ſanud. Sel korral kunninga proua läks ka monneſt kambriſt lábbi, mis üksikutte holeks antud, nenda Liſoge kambriſt. Kunninga proua ütles temmale: „Minna ollen ſinnoga wägga rahhul olnud, ni hästi tõ poleſt kui ſinno tõsſiſe mele ja laitmatta ello poleſt, ons ſul middage armo minno käeſt palluda, ſiis nimmeta ſedda.“ Liſo tännas allandlikkult, ei õõlnud ommale middage ollewad palluda, agga et wanna emma hakkand põddema, ning abbi ommale tarwitab, pallus ſedda lubba, emma jure jälle ſada ning tedda aidata. Kunninga proua wastas: „Hea tütri armſa meelt ei tohhi kelata, minne ſiis Jummala nimmel, ja olle em-